

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΣΑΡΛ ΦΟΛΕΪ

ΕΝΑ ΓΡΑΜΜΑ

«...Αυτή τη στιγμή, που σου γράφω, αγαπημένη μου θεά, το χέρι μου τρέμει από τη χαρά μου. Με μία λέξη: παντρεύομαι. Ναι, παντρεύομαι με τον Παύλο, που τον αγαπώ εδώ και δυο χρόνια, από τον καιρό δηλαδή που τον γνώρισα.

Ο γάμος αυτός, που είχε αποφασιστεί από αρκετό διάστημα πριν, άρχισε να γίνη γιατί λέει, ένα τετλοκόριτσο δε αοχτά χρονών σαν κι έμένα κι ένας σπουδαστής τέσσερα χρόνια μεγαλύτερος απ' αυτή σαν τόν Παύλο δεν μπορούν να κάνουν νοικοκυριό. Παρικαλέσαμε τότε τους πατεράδες μας, τους Ι-κετάδους, πέσαμε στα πόδια τους, μα αυτοί δεν ένοιασαν να μιάς δια-

σουν την άδεια να παρθούμε πριν περνούσαν δυο χρόνια, γιατί άκουγαν τά λόγια του κόσμου. Ο Παύλος κόντευε ν' άρρωστούνη απ' την ανυπομονησία κι' έχω κάθε μέρα έκλαιγα. Τα δάκρυά μας κι' οι λυγρές μας δε μάς άφραλοσαν καθόλου. Δεν είχαν βέβαια οι γονείς μας την ακληροτητα να μάς χωρίσουν, να μάς άπομακρύνουν τόν έναν από τόν άλλο, αλλά δε μάς έπέτρεπαν να βλεπόμασταν, να μιλούμε να βγαίνουμε τρώματα περδιό κι' άμάξι, παρα συνοδεύομαι από τη γονική Άγγλιδα μου, τη μίς Σίμφον. Κιι καταλαβαίνεις, ή παρουσία της άνάμεσα σ' έμάς τούς δυο ήταν χειρότερη από τόν χωρισμό.

Θά βρακόμισατε άκόμα σ' αυτή την άδηννηθή θέση, άναστενάζοντας από έρωτική άγωνία, άν ο Παύλος δεν είχε την έμπνευση να πείσει τη μίς Σίμφον ότι τόν ποδήλατο θάταν άφελιο για την άγεια της, ότι θά μπορούσε με τις ποδηλατοδρομίες να κατανικήση εύκολα την παχυσάρικα της.

Εγώ κατάρθωσα, ύστερα από τρία μονάχα μαθήματα ενός καθηγητού της γυμνασιακής που φέραμε επίτηδες στο σπίτι να μάθω να ποδηλατώ γύρω από τόν μικρό μας λιβάδι με τά δυο μου χέρια μέσα στις τσέπες. Μάτια μου έδρασε κι' άγκομαχισός ο φτωχός μας καθηγητής προσπαθώντας να στηρίξη άπάνω στο ποδήλατο και την Άγγλιδα δαγκάλισαό μου. Έμεις όμως κάναμε πως έθανυμάσαμε τάς προσόδους της κι' έτσι στο τέλος, νομίζοντας κι' ή ίδια πως είχε μάθει ποδήλατο, δε διάταξε ένα άπόγευμα να μάς συνοδεύση σέ μία έκδρομή μας στην έξοχί, με ποδήλατα όμως αυτή τη φορά.

Τη βοηθήσαμε έξω από τόν χωριό, να βρη την Ισοροπία της, άπάνω στο ποδήλατο κι' άφου τόν σπρώξαμε κι' άρχισε να τρέχη πήδησαμε κι' έμεις άπάνω στα δικά μας και την άκολούθησαμε για δύο-τρία χιλιόμετρα προχωρώντας επίτηδες άργά σά χελώνες.

Με μία κρυφή ματιά ο Παύλος μου μ' έδλοποίησε πως κατέστρωσε ένα σχέδιο δραπέτευσός κι' έχω έμεινα σύμφωνη μαζί του χαμογελώντας τόν μυρτιακό.

Παύλο κέρα, όταν κουνούσαμε να φτάσουμε στους πρόποδας ενός μικρού καταφύγιου λόφου που ύψονταν πάνω από τόν δρόμο, ο Παύλος έσκυψε κοντά μου και μου ψιθύρισε:

— Η μίς Σίμφον δεν μπορεί ν' άνέβη εδώ... Κατ' ανάγκη θά κατηφορήση. Έτσι μάς παρουσιάζεται μία εύκαιρία να τής τόν σκάσουμε...

Πήγα να πετάξω από τη χαρά μου άκούοντας την πρόταση του Παύλου μου και μόλις ή φτωχή μας Άγγλιδα σταμάτησε, γιατί άρχισε πενά ο άνήφορος, έμεις ξεκινήσαμε με ταχύτητα βέλους. Κοιφοί στις άπελευκωμένες κραυγές της, μη μπορώντας να κρατήσουμε τά γέλια μας, σαφραλασμούς στην πλαγιά με τη μεγαλίωση εύλοια του κόσμου και με μία άπτομη κλιση προς τά δεξιά, πίσω από ένα δασύλλιο, πήραμε έναν άλλο δρόμο πλατύερο κι' άποχωρηθήσαμε πεύα για πάντα τη φτωχή μας συνοδο, που έξακολουθούσε να μάς φωνάζη να σταθούμε.

Έπιτέλους, ύστερα από τόσες ήμέρες άσπληγής επιβλέψεως, μικροπεριπάτων κι' άργά βήματα, κρυφών έκυστηρεύσεων, είμαστε πεύα έλευθεροί. Αυτό άποτελούσε για μάς τη μεγαλύτερη εύτυχία του έρωτός μας. Τόν δάσος άπλόωνταν μπροστά μας άτέλειωτο και δε διάστασε καθόλου να χωθήσει έξει μέσα. Πράσινα δένδρα σκαρπογύριζαν δλόγχαρτα μας κι' ο γαλανός ούρανος μάς χαμογελούσε σέ ολό πάνω. Ζωηροί, άνάλαφοι, εύθυμοι, ζαλιόμενοι από την λιγυρώδη μας ταχύτητα, νωδάμας, στα πόδια μας φτερά, άναπνεύμα την άσπρα μ' άνοιχτό στόμα και ρουφούσαμε τόν λαμπρό φώς του ήλιου!

Τά ποδήλατά μας προχωρούσαν πάντοτε με μεγάλη ταχύτητα. Γερμένος προς τόν μέρος μου, άγγίζοντας με σχεδόν, ο Παύλος

μου μιλούσε για χίλια μικροπράγματα γλυκά και τρελλά. Η ξεστή του άναπνοή μου ζάιδεσε τά μαλλιά, μου γαργάλιζε την άκοή, μου ξεπνούσε πόθους άνείπωτους μέσ στην καρδιά. Αισθανόμου τόν πρώτο φιλή του να φερονύνη κοντά στα μάγουλά μου και να ζηη, δειλά άκόμα, κάπου να άκουμπήρη. Κι' ένώ λωκισμένη απ' αυτή την ούράνια μουσική, μεθυσμένη απ' αυτό τόν φευγαλέο χαδί ένοιωθα τά μάτια μου να κλείνουν ήσυχά απ' τη συγκίνηση, την ήδονική και την πρωτογνωση, ζαρκια χωρίς να τόν άντιληφθούμε, έντελώς άπότομα τά ποδήλατά μας σκούντανταν σέ μι' μεγάλη πέτρα, έτσι που μάς τίναξαν και τούς δυο άναίσθητους άπάνω στα χορτα, σέ άρκετών μέτρων άπόσταση.

***

Φαίνεται πως ή λιποθυμία μου βάστηξε άρκετά. Όταν συνήλθα έβγαλα ένα βαθύ άναστεναγμό, κι' άκουσα μι' φωνη ένθουρνητική να μου λέη.

— Ήσυχάστε, κυρία μου, ήσυχάστε, δεν είναι τίποτα!... Άνοιξα τά μάτια μου άνήταχη κι' είδα, ένώ έπερτε πιά τόν σούρποκο, μέσα σ' ένα έξοχικό δωμάτιο μι' γρηά χωρική ή οποία έβριζε σέ μι' καρτέλα τά ρούχα μου που τά είχε διαλώσει πρό δλίγου. Επίσης παρατηρήσα ότι μ' είχαν γύσει και μ' είχαν έκπλώσει σ' ένα μεγάλο παλιό κρεβάτι με κουρτίνες από άπυρο σέρ, με συντόνια από χοντρό μαύρο ύφασμα, που μόλις άμωρφα από λεβάντα. Φαίνεται πως έτρώγατε πολύ γιατί ή καλή γρηά ήρθε κοντά μου για να μου δώση μερικές ξεξηγούσιες.

— Εργαζόμαστε στο δάσος έχω κι' ο άντρας μου και σάς είδαμε νάρχοστε προς τόν μέρος μας με μεγάλη ταχύτητα. Μόλις έπέσατε τρέξαμε κοντά σας και σάς νομίσουμε στην άρχη νεκρή γιατί είσατε παγομένη. Σας έφραμα κάποιος στην καλύτερα μας κι' ο άντρας μου, που βγήκε έδω και λίγα λεπτά, πήγε γρήγορα πεύα στο γιατρό κι' ύστερα στο σπίτι σας στή διεύθυνση που ήταν σημειωμένη πάνω στή μικρή πλάκα του ποδηλάτου σας. Ίσως θ' άργήσουν λίγο να γυρίσουν, αλλά άφου γλυτώσατε τώρα έχω θά κυττάξω τόν σύντροφό σας.

— Ω! ναι, φώναζε δυνατά, σφύρε να περικουπήθητε τόν Παύλο... Δέ χτύπησε επικίνδυνα!

— Όχι, όχι, κυρία μου. Δέν έπαθε τίποτα ούτε αυτός. Ο σύζυγός μου τού έβγαλε τά ρούχα, για να ιδη μπρος έχτύπησε πουσένα, κι' είδα ότι δεν είχε σπάσει τίποτα σ' ατάχη τυχερός ο άντρούλης σας!... Νάτος που κινείται!...

Κάτι ένικνετο πραγματικά και μάλιστα τόν ίδιο τόν κρεβάτι, δίπλα μου!...

Έκπληκτη είδα να βγίνη γάτω από τόν χοντρό σκέπασμα τόν κεράτι του Παύλου.

Οι καλοί ένικνοι άνθρωποι μάς βοηχον τούς δυο μαζί κι' επειδή μάς πέρασαν για άντρούγνο μα, έξάπλωσαν τόν έναν πλάι στον άλλο, μέσα στο ίδιο κρεβάτι!

Ο Παύλος κι' έχω, μήν ξερόντας τί να ποίμα κυττάζομας παραξένεμενοι κι' ή άνάμνηση του κινδύνου που διετρέξαμε μαζί μάς ζέμιζε από μι' άπάνταστη χαρά τώρα που είχαμε σωθή

Μοιροχόταν να πηδήσει στο πάτομι με τόν πουκάμισο, όταν έξαφανα μπήκε μέσα ή μίς Σίμφον κουνταναίνοντας, ξεσκούρωτη και κατακομισμένη. Σέ λίγο φάνηκε ο γιατρός, ο σύζυγός της γρηά, οι γονείς μου και πίσω τους όλοι όσους είχε χωρέσει τόν άμάξι του σπιτιού μας. Μπροστά σ' όλον αυτόν τόν κόσμο που στεκόταν κοντά στην πόρτα με τά μάτια γουραλωμένα και με μι' κωμική έκφραση λύτης στα πρόσωπα, έχω κι' ο Παύλος, μι' κροκώνας να βασταχτούμε περισσότερο, σκάσαμε στα γέλια σά μικρά παιδιά.

Ύστερα από αυτό έγιναν οι άρραβόνες μας κι' έξη μοδιότερες άρχισαν να έτοιμάζουν τόν νυφικό μου φόρεμα. Άδριο τόν προή θά στεφανώθουμε στην έκκλησία.

Τώρα που τελείωσαν πεύα τά βασάνια μας, έχω κι' ο Παύλος σχεδιάζουμε την ίδια μέρα τού γάμου μας, μόλις τελειώσει ή τελετή, να φερούμε βιαστικά τά ρούχα που είχαμε τότε, ν' άνεβούμε στα ποδήλατά μας και να μη σταματήσουμε πεύα στο μικρό σπιτάκι των δυο γέρον, τούς όποιους δώ έπισκεφθήμε πρώτους απ' όλους. Θά δευτηήσουμε μ' ό,τι έχουν κι' άν τόν βράδι μάς βρη στο τραπέζι, τά κοιμηθούμε στο σπίτι τους.

Πώς σου φαίνεται, θεά, τόν σχέδιό μας!...

